

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka ve věci

žalobce: **P. R.**
bytem L. 2888, R. pod R.
zastoupený Mgr. Magdalenou Poncza, advokátkou
sídlem Českobratrská 2, Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2017, č.j. 45296/17/5300-21444-711869,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2017, č.j. 45296/17/5300-21444-711869, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno celkem pět rozhodnutí (dodatečné platební výměry č.j. 1830015/16/3307-50524-805713, č.j. 1830168/16/3307-50524-805713, č.j. 1830218/16/3307-50524-805713, č.j. 1830258/16/3307-50524-805713 a č.j. 1830314/16/3307-50524-805713) Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20.10.2015, kterými správce daně žalobci doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období února až června roku 2011 z transakcí s hutním materiálem v rámci řetězce, u něhož správce daně dospěl k závěru, že byl vytvořen za účelem vylákání výhody na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“).

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že jak prvostupňová rozhodnutí, tak rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, neboť ke spáchání daňového podvodu vůbec nedošlo. Správce daně nešetřil práva a právem chráněné zájmy žalobce a použil nepřiměřené prostředky, které žalobce neadekvátním způsobem zatížily, aniž by jich bylo potřeba k dosažení cíle správy daní. Rozhodnutími správce daně a žalovaného došlo k porušení principu proporcionality. Správce daně nezodpověděl ani první otázku tzv. Axel Kittel testu, a to, zda v daném případě došlo ke vzniku daňové ztráty, a nebyl schopen ověřit u Business Czech s.r.o., zda k daňové ztrátě došlo. Přesto tuto okolnost klade k tíži žalobce a požaduje po něm, aby zhojil za údajného pachatele údajnou daňovou ztrátu.
3. Odkazuje-li žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.4.2010, č.j. 9 Afs 111/2009-274, tak ten je podle žalobce založen na jiných skutkových okolnostech, kdy vznikly pochybnosti o faktické realizaci transakcí, a žalovaný jím argumentuje nesprávně a účelově využívá pouze některých pasáží.
4. Podrobnou argumentací žalobce dále zpochybňuje jednotlivé body úvahy správce daně, pokud jde o jeho personální propojenost s dalšími subjekty, údajně zapojenými do daňového podvodu. Žalobce zdůrazňuje, že skutečnost, že spolu obchodují osoby, které se znají z minulých období, ještě neznamená, že se jedná o daňový podvod; naopak je to běžná situace, reflektující možnost prodat zboží s co největším ziskem a nejmenší ztrátou, což je v ekonomickém světě zcela běžné.
5. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že zboží – válcovaná ocel hladká – které bylo předmětem obchodních transakcí, musí být označováno průvodkou s jedinečným číslem, přičemž mělo také odlišnou váhu a průměr. Pokud by stejné zboží kolovalo mezi stejnými účastníky, muselo by mít stejnou průvodku, což však správce daně neprokázal ani prokázat nemohl, jelikož žalobce obchodoval s různými druhy ocele. Podle žalobce správce daně pominul fakt, že odběratelé odebírali zboží přímo od výrobců. Pokud by tedy toto zboží kroužilo v rámci karuselových podvodů, zvyšovalo by se jeho množství v oběhu na neúnosnou míru, což by popíralo jakýkoli smysl daňového podvodu s ohledem na transakční náklady.

6. Žalobce má za to, že i kdyby došlo ke spáchání daňového podvodu, správce daně pochybil při hodnocení tzv. vědomostního testu. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že správce daně při místním šetření neseznal na straně žalobce žádné pochybení. Žalobce při zahájení obchodování s Business Czech s.r.o. provedl ověření standardních údajů o této společnosti a vycházel z doporučení svých obchodních partnerů. I kdyby provedl důkladnější prověření této společnosti, dospěl by ke stejnému závěru jako správce daně při místním šetření, že se nejedná o daňový podvod. V tomto kontextu je podle žalobce zarážející konstatování žalovaného v bodě 76 napadeného rozhodnutí. Správce daně klade žalobci k tíži informace, a to dokonce budoucí, které žalobci nemohly být známy. Přitom u Business Czech s.r.o. nebylo podvodné jednání identifikováno; podle žalobce v bodě 42 uvádí žalovaný zavádějící informace, které žalobci nemohly být známy.
7. S odkazem na závěry Soudního dvora EU žalobce namítá, že po daňovém subjektu lze požadovat přijetí pouze rozumných opatření a nelze mu klást k tíži neučinění kroků, které by vedly k odhalení podvodu, jež jdou nad rámec činnosti racionální obchodníka. Správce daně nese důkazní břemeno ohledně toho, jaké kroky nebyly učiněny, klade-li tuto skutečnost k tíži žalobce; takové kroky však nebyly správcem daně specifikovány.
8. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňová zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené, na nichž setrvává, a se žalobními námitkami nesouhlasí.
10. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním postoji setrval během celého řízení před soudem.

III. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Žalovaný své rozhodnutí založil na tom, že transakce žalobce byly součástí řetězce zatíženého podvodem na DPH, přičemž dovodil, že žalobce vzhledem ke všem okolnostem mohl a měl vědět, že se takového řetězce transakcí účastní, a proto mu nárok na DPH, který žalobce uplatnil z pořízení zboží v měsících únor až červen 2011 – hutního materiálu – od Business Czech s.r.o., správce daně neuznal. Výdaje za tyto nákupy žalobce ve své daňové evidenci uplatnil dne 31.12.2011 v celkové výši 23 404 910,80 Kč a k tomu si v jednotlivých měsících uplatňoval odpočty DPH v celkové výši 4 589 430,64 Kč. Pokud jde o faktické uskutečnění transakcí a naplnění formálních podmínek ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), ty nebyly zpochybněny.

14. S ohledem na povahu nároku na odpočet DPH, jež je projevem neutrality DPH coby základní zásady společného systému DPH v rámci EU, platí, že nárok osoby povinné k dani, která uskutečnila plnění, na odpočet DPH odvedené na vstupu není dotčen okolností, že řetězec dodávek, v němž byla tato plnění uskutečněna, je zasažen daňovým podvodem, pokud to osoba uplatňující nárok na odpočet DPH nevěděla nebo nemohla vědět (rozsudek Soudního dvora ze dne 6.7.2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04, *Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL*). Tvrdí-li správní orgány, že se žalobce účastnil podvodného jednání, případně o tomto podvodném jednání v obchodním řetězci mohl a měl vědět, je jejich povinností shromáždit dostatečné množství důkazů, které tento závěr podporují; nesou tedy v tomto ohledu důkazní břemeno (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11.5.2006 ve věci C-384/04, *Federation of Technological Industries*). Pokud jde o žalobcem opakovaně akcentovanou zásadu proporcionality, tak ta byla v kontextu nyní posuzované věci vyložena Soudním dvorem EU kupř. v rozsudku ze dne 21.6.2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében kft proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága a Péter Dávid proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága*, tak, že „nároky související se zdaněním osoby povinné k dani, která je uvedena na faktuře jako kupující, nelze zpochybnit, jestliže tato osoba, pokud jde o uskutečnění zdanitelného plnění, postupovala s veškerou náležitou péčí a zohlednila při tom okolnosti, za nichž bylo dodáno zboží nebo poskytnuty služby. Za těchto podmínek vyplývá z judikatury ... že určení opatření, jež lze v projednávaném případě rozumně vyžadovat od osoby povinné k dani, která chce uplatnit nárok na odpočet DPH, aby se ujistila o tom, že její plnění nejsou součástí podvodu, jehož se dopustil subjekt na vstupu, závisí hlavně na okolnostech uvedeného případu. Jestliže existují náznaky vzbuzující podezření, že došlo k nesrovnalosti nebo podvodu, lze samozřejmě od obezřetného subjektu v závislosti na okolnostech projednávaného případu vyžadovat, aby si zjistil informace o druhém subjektu, u něhož zamýšlí nakoupit zboží či služby za účelem ujištění se o jeho věrohodnosti. Obecně však nemůže daňový orgán vyžadovat, aby osoba povinná k dani, která chce uplatnit nárok na odpočet DPH, ověřovala, zda vystavitel faktury týkající se zboží a služeb, na které je uplatňován tento nárok, je v postavení osoby povinné k dani, zda má k dispozici dotčené zboží a je s to uvedené zboží dodat a že splnil své povinnosti ohledně podání daňového přiznání a úhrady DPH, a tím se ujistila, že nedošlo k nesrovnalostem či podvodu u subjektu na vstupu, a dále aby v tomto ohledu měla k dispozici potřebné doklady. Je totiž v zásadě na daňových orgánech, aby u osob povinných k dani provedly nezbytné kontroly za účelem odhalení nesrovnalostí nebo podvodů a uložily sankce osobě povinné k dani, která se těchto nesrovnalostí či podvodů dopustila...“. Odmítnutí nároku na odpočet je tedy namístě pouze za situace, kdy plátce DPH věděl či měl a mohl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu, což zpravidla vyžaduje komplexní analýzu konkrétních podezřelých skutečností a posouzení jejich vzájemných souvislostí. „Pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. Tuto osobu je třeba považovat za účastníka se podvodu bez ohledu na to, zda má z prodeje zboží prospěch či nikoli... Není povinností správních orgánů či dokonce správních soudů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod. V daňovém řízení musí být nicméně postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Správce daně přitom může vycházet z mnoha indicií, které mu jsou k dispozici Z hlediska posouzení nároku na odpočet

daně je rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty... Rovněž je třeba vzít v úvahu, zda předmětné obchodní transakce neprobíhaly za podmínek krajně neobvyklých či nelogických. Zejména zda docházelo k úhradám fakturovaných částek, zda byly všechny pohledávky řádným způsobem vymáhány, zda se nejednalo o neobvykle nízké ceny, zda nedošlo k absolutnímu selhání kontrolních mechanismů daňového subjektu či zda se daňový subjekt choval neobvykle pasivně při hledání obchodních partnerů...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2016, č.j. 2 Afs 55/2016-38, č. 3505/2017 Sb. NSS, a v něm citovaná judikatura).

15. Správce daně zjistil, že hutní materiál (betonářská ocel, válcovaný drát či plech) byl přeprodáván v rámci následujícího schématu:

Ferriere (Itálie) → Ing. J. M. → Ing. R. B. (Slovensko)

→ Ing. J. M. → Ing. R. B. (Slovensko)

→ DDS STEEL → Ing. R. B. (Slovensko)

→ Ing. R. B. (Slovensko) → Business Czech s.r.o. → žalobce → BALUS Stavebniny a.s. → Castellario s.r.o. (Slovensko) → M. H. (Slovensko) → Ing. R. B.

16. Uvedené schéma charakterizovali správce daně a žalovaný jako tzv. karuselový řetězec, s tím, že cílem společností do něj zapojených bylo získání daňové výhody a nikoli dosažení ekonomického zisku. Tento závěr dovodili z následujících podrobně rozvedených a skutkově podložených argumentů (zpráva o daňové kontrole č.j. 1809513/16/3307-60562-806739).
17. Pokud jde o dodavatele žalobce společnost Business Czech s.r.o., ta byla založena společností Ready for Business a.s., po třech dnech byla prodána dalšímu subjektu a jejím jednatelem se stal R. K. Business Czech s.r.o. byla k DPH registrována od 24.2.2011. V této souvislosti správce daně dospěl k dílčímu závěru, že pokud jde o nákup zboží v únoru 2011 s datem plnění dne 22.2.2011, tak z něj si žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH ve výši 71 302,54 Kč neoprávněně, neboť v té době Business Czech s.r.o. nebyla plátcem DPH. Tento závěr žalobce ostatně v žalobě ani nezpochybňuje. Správce daně v této souvislosti poukázal též na to, že bankovní účet, který Business Czech s.r.o. uváděla na daňových dokladech vystavených pro žalobce dne 22.2.2011, byl založen až ke dni 4.3.2011.
18. Pokud jde o charakteristiku jednotlivých subjektů, tak správce daně a žalovaný zjistili, že Business Czech s.r.o. a Castellario s.r.o., která byla zapsána do obchodního rejstříku dne 7.10.2010 a jejíž registrace k DPH byla zrušena ke dni 1.10.2012, jsou pro správce daně nekontaktní, stejně jako Ing. R. B., kterého se nepodařilo vyslechnout jako svědka. Jak Ing. R. B., tak M. H. mají pozastavenou podnikatelskou činnost. Jak v případě Business Czech s.r.o., tak Castellario s.r.o. se jednalo o nově vzniklé společnosti, bez historie obchodní činnosti v daném odvětví. Business Czech s.r.o. byla zapsána do obchodního rejstříku 11 dnů před realizací první transakce se žalobcem. Tyto společnosti, stejně jako Ing. R. B. a M. H., neměly v posuzovaných obdobích vlastní webové stránky, z nichž by bylo možné zjistit běžné obchodní informace.
19. Správce daně dále zjistil, že k přeprodeji betonářské oceli mezi jednotlivými subjekty docházelo v průběhu jednoho, výjimečně dvou dnů, a to ve značných objemech. Správce

daně dále zjistil, že jednotlivé subjekty v řetězci byly vzájemně personálně propojené. Žalobce se znal s R. K. přes BALUS Stavebniny a.s., v BALUS Stavebniny a.s. byly podle žalobce založeny plné moci k obchodním případům, které R. K. sjednával. Žalobce znal také Ing. B. (již z dřívějšího zaměstnání u Pórobetonu Ostrava, kde byl od roku 2010 obchodním ředitelem) a Ing. M. Žalobce dne 1.7.2009 uzavřel mandátní smlouvu se společností BALUS Stavebniny a.s. a zprostředkovával pro ni obchod s hutním materiálem. R. K. zastupoval při obchodech s hutním materiálem i společnost Castellario s.r.o., která odebírala hutní materiál od BALUS Stavebniny a.s., kterou při těchto obchodech zastupoval žalobce. BALUS Stavebniny a.s. obchodovala rovněž s Ing. R. B., kterému dodávala hutní materiál přímo, již na počátku roku 2011.

20. Správce daně dále zjistil, že Business Czech s.r.o. prodávala žalobci zboží za cenu nižší, než za jakou je sama od Ing. R. B. pořídila. Tento způsob obchodování charakterizoval správce daně jako neobvyklý a pro nově založenou společnost likvidační. K prodeji se ztrátou docházelo taky v obchodech mezi Castellario s.r.o. a M. H.
21. Z uvedeného správce daně a žalovaný dovodili, že přeprodávání zboží v rámci řetězce nemělo racionální opodstatnění, protože se osoby v řetězci figurující navzájem znaly a mohly spolu obchodovat přímo. Také s ohledem na to, že zastupovaly současně více společností, jim také musel být znám tok zboží.
22. Správce daně dále poukázal na to, že žalobce uzavřel s Business Czech s.r.o. dne 1.2.2011 rámcovou kupní smlouvu, přičemž za Business Czech s.r.o. jednal R. K., který však k tomuto dni nebyl ani jednatelem, ani společníkem Business Czech s.r.o. (jednatelem se stal až dne 14.2.2011). Porovnáním podpisu R. K. v rámcové smlouvě a v podpisovém vzoru správce daně zjistil, že se tyto podpisy od sebe výrazně odlišují. Správce daně dále odkázal na výpověď R. K. na policii dne 20.3.2015, z níž vyplynulo, že R. K. neuvedl žádné konkrétní informace k předmětným obchodním transakcím, neznal žádné bližší detaily obchodů s hutním materiálem, pouze uvedl, že se se žalobcem zná. Dále uvedl, že byl zaměstnancem Castellario s.r.o., ale nebyl schopen uvést nic k předmětu podnikání této společnosti, stejně jako ke spolupráci Castellario s.r.o. s BALUS Stavebniny a.s.; pouze uvedl, že objednávky zboží byly realizovány přes internet nebo telefonicky a že od BALUS Stavebniny a.s. nakupovala Castellario s.r.o. z důvodu ceny.
23. Správce daně a žalovaný na základě výše shrnutých skutečností dovodili správný závěr, že se jedná o řetězec obchodních transakcí, v němž byl spáchán daňový podvod. Namítá-li v této souvislosti žalobce, že správce daně neprokázal, resp. nezjistil, zda došlo ke „vzniku daňové ztráty“, tak tuto námitku má zdejší soud za nepřípadnou. Tomu, že zásada daňové neutrality nebyla dodržena, odpovídá obsah spisového materiálu, resp. výsledky dožádání místně příslušného správce daně a tomu odpovídající závěry správce daně a žalovaného. Bylo totiž zjištěno, že v případě Business Czech s.r.o. se jedná o nekontaktní daňový subjekt, který vykázal v daňových přiznáních za 1. a 2. čtvrtletí roku 2011 vysoké obraty s minimální vlastní daňovou povinností, správnost jejích daňových přiznání nebylo možné s ohledem na to, že tato společnost se správcem daně nespolupracuje, jakkoli ověřit. Přitom povinnost konkrétně vyčíslit chybějící neuhrazenou daňovou povinnost z výše citované judikatury neplyne. Závěr správce daně, že daň Business Czech s.r.o. odvedena nebyla, je zcela logický a věcně správný.

24. Pokud jde dále o otázku, zda žalobce věděl nebo musel vědět, že je zapojen v řetězci transakcí zatížených podvodem na DPH, tak i tu správce daně posoudil správně na základě analýzy všech zjištěných skutečností v jejich vzájemných souvislostech.
25. Správce daně předně zjistil, že bez ohledu na to, že se jednalo o nákupy velké finanční hodnoty, nebyla dodržována všechna ustanovení rámcové smlouvy, zejména pokud jde o atesty a certifikáty jakosti, s nimiž Business Czech s.r.o. měla zboží dle rámcové smlouvy žalobci dodávat; žalobce uvedl, že tomu tak nebylo. Správce daně dále kupř. zjistil, že v objednávce č. 0042011 na dodání betonářské oceli chybí údaj o termínu a místu dodání zboží a způsob dopravy a převzetí zboží. Přitom podle rámcové smlouvy mělo být zboží dodáváno na základě dílčích písemných objednávek, které měly obsahovat název a množství zboží, termín a místo dodání zboží a způsob dopravy a převzetí zboží. Nedílnou součástí rámcové smlouvy měl být ceník, který však nebyl předložen. K tomu žalobce uvedl, že ceny zboží stanovila huť, měnily se každý měsíc a „chodily mejlem“. Pokud jde o splatnost faktur, tak ta byla dle rámcové smlouvy tři dny po dodání zboží; ve skutečnosti Business Czech s.r.o. uváděla na daňových dokladech splatnost do 14 dnů od dodání zboží, přičemž samotná úhrada probíhala ještě později. Pokud jde o platby za zboží, ty probíhaly bezhotovostně, avšak nákup od Business Czech s.r.o. žalobce uhradil až po prodeji a úhradě zboží společností BALUS Stavebniny a.s., tedy bez účasti vlastních finančních prostředků, kdy zboží navíc bylo pořízováno několikrát v průběhu jednoho měsíce.
26. Také obsah rámcové smlouvy podle správce daně vzbuzuje pochybnosti o serióznosti celého obchodu. V případě dodávek zboží ve velkém objemu a ve velkých finančních částkách bývá podle správce daně a žalovaného smluvně vymíněna výhrada vlastnického práva až do okamžiku zaplacení, bývá také upravena otázka rizik, např. sankce za prodlení při placení, pojištění zboží apod. Skutečnost, že dodavatel po žalobci nepožadoval žádnou záruku úhrady dodaného zboží, měla v žalobci vzbudit pochybnosti o transakci. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje; již obsah rámcové smlouvy a nepředložení atestů a certifikátů s ohledem na hodnotu obchodů a typ obchodované komodity (věci určené druhově) měly, a to zejména z hlediska rizika daňových úniků, které by mohly mít dopad na podnikání žalobce, přinejmenším vzbudit jeho obezřetnost, obzvláště za situace, kdy se žalobce v dané oblasti orientuje a funguje několik let. Stejně tak nestandardní je, že žalobce se svým odběratelem BALUS Stavebniny a.s. neměl uzavřenu žádnou smlouvu. Žalobce také znal Ing. B. a věděl, že R. K. zastupuje jak Business Czech s.r.o., tak Castellario s.r.o., a že přes tyto dvě společnosti přeprodává hutní materiál; i to muselo v žalobci minimálně vzbudit obezřetnost.
27. Přestože žalobce uváděl, že neví, kdo jsou dodavatelé jeho dodavatele, tak při prvním obchodu s Business Czech s.r.o. si neověřil, že tato společnost ještě není plátcem DPH a že R. K. ani doposud není jejím jednatelem; přesto s ní uzavřel smlouvu. Z uvedeného plyne, že buď byl žalobce s jednotlivými aktéry transakce a s tokem a původem zboží byl dobře obeznámen, anebo neprojevil ani minimální míru obezřetnosti při kontraktaci s Business Czech s.r.o.
28. Správce daně dále zjistil nesrovnalosti v tvrzeních žalobce týkající se přepravy zboží. Žalobce dne 2.12.2013 uvedl, že přepravu zboží, které pořídil od Business Czech s.r.o., tato společnost přepravila na sklad jeho odběratele BALUS Stavebniny a.s. do Branek nebo Valašského Meziříčí. Dne 4.8.2014 naopak žalobce uvedl, že vše zajišťovala BALUS Stavebniny a.s. Dále uvedl, že byl přítomen každé vykládce zboží, kterou dodával BALUS

Stavebniny a.s. Na dotaz správce daně dále uvedl, že ocel měla první jakost a že je důležité, aby mělo zboží jakost B500B. Správce daně však v této souvislosti poukázal na skutečnost, že certifikáty jakosti zboží od Business Czech s.r.o. neprovázely; žalobce uvedl, že obdržel pouze fakturu a dodací list. Není tedy zřejmé, jakým způsobem jakost zboží žalobce kontroloval.

29. V tomto ohledu je nepřipadný argument, že zboží bylo označeno průvodkou s jedinečným číslem a mělo také odlišnou váhu a průměr; žalobce přiměřenou opatrnost a to, že by skutečně ověřoval individuální dodávky, neprokázal. Ze zprávy o daňové kontrole plyne, že zboží bylo ve značných objemech od Business Czech s.r.o. prodáno žalobci, poté BALUS Stavebniny a.s. a poté Castellario s.r.o. vždy v jeden den (jen ve dvou případech se zboží přeprodalo následující den). Týž den, kdy R. K. prodal zboží za podhodnocenou cenu žalobci, je současně nakoupil pro Castellario s.r.o. od BALUS Staveniny a.s. Místa vykládek při pořízení hutního materiálu ze Slovenska, kde mělo dojít k přechodu vlastnictví, jsou tatáž jako místa nakládek, z nichž BALUS Stavebniny a.s. dodávala zboží na Slovensko; že by se za těchto okolností množství hutního materiálu v oběhu zvýšilo na neúnosnou míru a „kroužilo“ v rámci řetězce za vysokých transakčních nákladů, jak namítá žalobce v žalobě, je vyloučeno. Ze skutkových zjištění správce daně je zjevné, že se v daném případě jednalo o uměle vytvořený fakturační řetězec.
30. Správce daně a žalovaný správně poukázali na to, že žalobce měl předmětným transakcím s ohledem na výše uvedené věnovat zvýšenou pozornost. Neexistence webových stránek obchodních partnerů, samotný obsah rámcové smlouvy, její porušování smluvními partnery, nepředložení atestů a certifikátů na zboží, počátky obchodní spolupráce s Business Czech s.r.o., povědomost o přepravování zboží stejnými osobami v krátkém časovém úseku přes více společností, to vše jsou okolnosti, na jejichž základě bylo přiměřené požadovat po žalobci zvýšenou obezřetnost. Argumentaci žalobce, že přijal odpovídající opatření, jaké lze za daných okolností po něm požadovat, proto nemůže zdejší soud s ohledem na výše uvedené přisvědčit. Uvádí-li žalobce, že přestože znal R. K. a Ing. R. B. a přebíral zboží od Ing. M., nevěděl nic bližšího o jejich dalších obchodních aktivitách, tak jednotlivé výše shrnuté okolnosti obchodování svědčící o zapojení těchto osob do přepravování zboží přes několik subjektů musely být žalobci s ohledem na to, že se v obchodu s hutním materiálem pohyboval delší dobu, alespoň v určitých aspektech známy. Argument žalobce, že pro BALUS Stavebniny a.s. zprostředkovával obchody (mimo jiné i s Castellario s.r.o.) v jiném časovém období, než kdy zastupoval Ing. R. B., nikterak nevyvrací závěry správce daně, že se žalobce své dobré víry a dostatečné obezřetnosti dovolává neoprávněně.
31. Namítá-li v této souvislosti žalobce, že žalovaný mu v bodě 42 klade k tíži informace, které mu nemohly být známy, tak v tomto bodě žalovaný teprve shrnuje skutková zjištění, z nichž dovodil existenci řetězce zatíženého daňovým podvodem, a která souvisela se založením Business Czech s.r.o. a s registrací k DPH této společnosti a dalších subjektů v řetězci. Namítá-li žalobce, že se jedná o informace zavádějící, tak jejich pravdivost plyne z obsahu správního spisu (z výsledků dožádání a obsahu obchodního rejstříku). V bodě 76 napadeného rozhodnutí se pak žalovaný vypořádává s námitkou porušení zásady proporcionality ve vztahu k provedení místnímu šetření dne 19.5.2011, kdy z písemností předložených správci daně při místním šetření ve vztahu ke zdaňovacímu období měsíce března 2011 s tím, že z písemností, které žalobce správci daně při místním

šetření předložil, mu nevznikly pochybnosti k plněním deklarovaným v daňovém přiznání. Žalovaný zdůraznil, že se v této fázi ještě nejednalo o daňovou kontrolu a že správce daně neměl k dispozici rozsáhlé informace, které později v rámci daňové kontroly získal. Porušení zásady proporcionality žalovaný v daném případě neshledal, přičemž zdejší soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

32. Namítá-li žalobce, že žalovaný nepřipadně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.4.2010, č.j. 9 Afs 111/2009-274, tak žalovaný na něj podpůrně odkázal v bodu 20 napadeného rozhodnutí, když se zabýval definicí daňového podvodu. Bez ohledu na závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 21.4.2010, č.j. 9 Afs 111/2009-274, v konkrétní věci, i bez odkazu samotného, úvahy žalovaného o existenci řetězce zatíženého daňovým podvodem v nyní posuzované věci plně odpovídají judikatuře Soudního dvora EU. V citovaném rozsudku se navíc Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku k pojmu „daňový podvod“ vyslovil také v obecné rovině, když uvedl, že pod tímto pojmem judikatura Soudního dvora EU chápe situace, „v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem šesté směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám ... Generální advokát Dámas Ruiz-Jaraba Colomera ve svém stanovisku ke spojeným věcem *Kittel C-439/04 a C-440/04* k pojmu podvod na DPH konstatoval, že ve skutečnosti existují varianty tak neobvyklé a spletité, jako je představitost těch, kteří je připravují, ve všech případech jde v podstatě o to, že není odvedena určitá částka získaná jako DPH. Povinností správních orgánů z hlediska posouzení nároku na odpočet daně je posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce a i v případě, že k neodvedení daně na určitém článku řetězce dojde, neodmítnout nárok na odpočet tomu, kdo v dobré víře získá nějaké zboží, přičemž o podvodu neví a ani vědět nemohl. Při tomto posuzování mají být vzaty v úvahu vždy právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty...“. Odkaz žalovaného tedy ani s ohledem na již uvedené nebyl nepřipadný.
33. Zdejší soud tedy uzavírá, že žalovaný a správce daně dostatečně prokázali jednotlivé podezřelé okolnosti týkající se posuzovaných obchodních transakcí i to, že žalobce byl zapojen způsobem neodpovídajícím obchodní logice a praxi dobrého hospodáře v transakci zatížené daňovým podvodem. Zdejší soud má navíc za to, že žalobce v průběhu daňového řízení, jak plyne ze zprávy o daňové kontrole a napadeného rozhodnutí, neuvedl žádnou podstatnou okolnost, jež by znevěrohodnila správcem daně shromážděné důkazy.
34. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

35. O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2020

David Raus v.r.
předseda senátu